

Hoofdstuk 11:

Ontketend

Het geratel van kettingen die over elkaar heen schoven, waarschuwde Vincent voor bezoekers. Hij werkte zichzelf in zittende positie op zijn wrakke veldbedje en merkte inderdaad even later dat de deur van de koelcel waarin hij zich bevond, open ging. Net als de vorige keren was het die Indo die binnen stapte; hij was blijkbaar door Step Bikkers aangewezen als gevangenebewaarder. Hij heette Sjak, wist Vincent inmiddels. Maar dat was niet omdat hij erin geslaagd was bij hem binnen te dringen, maar slechts omdat zijn kompaan; die man met dat grijze paardenstaartje, hem een keer bij naam had genoemd.

De Indo bekeek hem onaangedaan en inspecteerde de ruimte, duidelijk beducht voor onregelmatigheden. Maar de ruimte was precies even leeg en desolaat als die de laatste dagen al was geweest. Ooit hadden hier aluminium schappen gestaan gevuld met voedsel dat gekoeld moest worden, maar nu stond er niets meer dan een veldbed en een emmer met een deksel waar Vincent zijn behoefte in kon doen.

Sjak wierp ongeïnteresseerd een verfrommelde zak van de McDonalds voor hem op de vloer. Daarna klikte hij een keer met zijn tong, zijn handelsmerk en draaide hij zich weer om. De deur van de koelcel ging weer dicht en werd hermetisch gesloten met de kettingen.

Vincent zuchtte en trok lusteloos de zak met eten naar zich toe. Hij merkte dat hij, ondanks alles honger had. Hij begon te knagen aan de koude en slappe frietjes die hij aantrof in de zak. Meer hadden ze niet voor hem over gelaten.

Voor de zoveelste keer overdacht hij zijn hopeloze situatie. Hij wist dat hij sinds zijn ontvoering twee etmalen had doorgebracht in deze geïmproviseerde gevangenis, want door de spleet bij de deur drong zich overdag het daglicht. In die tijd was hij slechts één keer de koelcel uit gesleurd voor een verhoor door Step Bikkers zelf, in wat vroeger de keuken moest zijn van een inmiddels vervallen restaurant.

Bikkers had hem enorm veel vragen gesteld. Waarom Vincent hen had bespioneerd. Wie hij was? Wat hij precies deed? Of hij behoorde tot een groep? Of er méér waren? Tijdens dit verhoor was Vincent duidelijk geworden dat Bikkers blijkbaar ook zelf nooit, of bijna nooit, andere Luciden tegen kwam. En dat Bikkers daarom op de één of andere manier, ook een beetje bang was voor hem!

Natuurlijk had Bikkers opnieuw pogingen gedaan bij Vincent binnen te dringen. Nóg brutere en agressievere aanvallen dan eerder. Maar Vincent had ze allemaal zonder al te veel moeite afgeslagen. Nog steeds had hij echter niet zelf geprobeerd bij Bikkers binnen te komen, maar wél had hij de gelegenheid genomen zijn onderdanen beter te observeren.

Er waren vier mannen naast Bikkers aanwezig geweest bij het verhoor: naast die Indo; Sjak dus, ook nog de Paardenstaart, die met een nog vetter Limburgs accent sprak dan Bikkers zelf. Verder een grote man met woeste grijze krullen en een dito baard en ten slotte die vervaarlijke man met die tatoeages in zijn gezicht. Hij werd enkele keren bij naam genoemd en heette Bob. Hij gedroeg zich als de secondant van Step Bikkers, de 'second in

command'.

Al deze vier mannen waren door Step Bikkers geconditioneerd, dat was Vincent al heel snel duidelijk geworden. Misschien niet zo verre gaand als juffrouw Nieman, maar toch wel zeker vergelijkbaar met Maria. En Step Bikkers was er ook in geslaagd om op de één of andere wijze de mannen af te sluiten voor anderen. Vincent had verwoed bij de mannen gezocht naar die *'sweet spot'*, die opening in hun verweer, het eekhoornhol kortom, maar hij had, met toenemende ontreddeering, helemaal niets gevonden.

Uiteindelijk had Step Bikkers gemerkt waar Vincent mee bezig was. Hij was woedend opgesprongen en hem aangevlogen.

“Als je nog één keer zo iets probeert, dan maak ik je dood”, siste hij met zijn gezicht op slechts centimeters van dat van Vincent. Zijn ogen brandden van haat. En diens handen klemde zich om Vincent's keel. Vincent kreeg meteen visioenen van hoe mevrouw Waller was gewurgd en dacht heel even dat hij ook zelf zo aan zijn einde zou komen. Maar toen liet Step Bikkers hem alweer los en duwde hem ruw van zich af. Vincent viel met stoel en al achterwaarts op de tegelvloer en klapte pijnlijk hard met zijn hoofd op de tegels.

“Breng hem weg”, beval Step met een van woede bevende stem.

Wezenloos peuzelend op de laatste koude frietjes, besepte Vincent dat de kans dat Step Bikkers hem nog ooit liet gaan, miniem was. Hij vormde immers een gevaar voor hem en waarschijnlijk was de enige reden dat hij nog niet gedood was, dat Bikkers zeker wilde weten hoe groot de bedreiging precies was die hij vormde.

Misschien was het ook maar beter ook dat het hier eindigde, bedacht Vincent zich mismoedig. Hij had vreselijke dingen gedaan in de afgelopen jaren en misschien was het passend dat hij daar eindelijk voor gestraft werd. Hij had twee mensen vermoord! Natuurlijk: allebei in zelfverdediging, maar dan nòg. Hij had mevrouw Waller overgeleverd aan Charles de Commenay, en haar zo min of meer de dood in gedreven. En Nieman ook! Maar wat zijn geweten nog het meest teisterde, was wat hij met Maria Gutierrez had gedaan. Hij was bij haar binnen gedrongen en had haar veranderd. Hij had haar steeds meer geconditioneerd, maar door dat te doen had hij steeds meer van de echte Maria vernietigd. Hij was als een beeldhouwer, die ernaar streefde een perfecte sculptuur te bevrijden uit een blok steen. Maar hij had steeds méér weg gebikt, omdat het nooit goed genoeg was geweest: altijd was er nog een hoekje of groefje over dat verbetering behoefde. En inmiddels was er van het rotsblok dat Maria ooit was geweest, weinig meer over dan een kiezelsteentje.

Hoe had mevrouw Waller het conditioneren ook alweer genoemd? Iemand uitbenen tot op het bot, totdat er niets meer over is? Dat was eigenlijk ook een veel betere analogie van wat hij met Maria had gedaan. Hij had haar uitgebeend tot er niets meer over was. En de Maria die nu rond liep, o zo toegewijd aan Vincent en aan GetIt, was niets meer dan een schim van haar. Hij had een trekpop van haar gemaakt, en de echte Maria er allang niet meer. Die had hij allang vermoord...

Deze waarheid drukte nog steeds zwaar op Vincent. Zeker omdat Maria elke dag weer in zijn nabijheid was; ze woonden immers samen in zijn penthouse in IJburg. Maar ook omdat hij met niemand kon delen wat er in hem om ging, zelfs met Goof niet. Zélf Goof had hij nooit de echte reden verteld over wat hem had gebonden aan mevrouw Waller. Hij had het erop gehouden dat zij hem had gechanteerd en misschien had Goof hem zelfs wel geloofd. Maar hij had Goof nooit ook maar iets gezegd over de Gave. Dat er ook mensen zijn die

'lucide' zijn, zoals mevrouw Waller het altijd had genoemd. En dat maakte Vincent heel erg eenzaam.

Het afgelopen jaar had Vincent zijn knagende schuldgevoel willen sussen door in ieder geval niet opnieuw in de fout te gaan en zijn Gave te misbruiken. Toegegeven, heel enkele keren had hij zichzelf gepermitterd bij andere mensen binnen te dringen: om te doorgronden wat ze ècht dachten en wat hun ècht dreef. Een héél enkele keer had hij een gedachte weggehaald bij iemand. Maar daarmee was het altijd gestopt; een nieuwe Maria was er nooit gekomen. In plaats daarvan had hij zich, als de 'chief commercial officer' van GetIt, steeds meer verdiept in de wetenschap achter de gedragsbeïnvloeding. En hij had gemerkt dat je ook zonder de Gave te gebruiken, mensen heel makkelijk onbewust een bepaalde richting op kon sturen. Hij had hiervoor allerlei technieken uitgewerkt waar ze in de opzet van hun site veelvuldig gebruik van maakten. Het ironische was dat ze op de werkvloer de 'Vincent Nudges' werden genoemd. Inderdaad; bijna dezelfde term als hij zelf vroeger zijn nog onontwikkelde Gave genoemd had; jaren geleden, vóór alles begonnen was.

Vincent verfrommelde de lege McDonalds-zak en gooide die in een hoek van de ruimte. Hij vroeg zich af wat er in de buitenwereld gebeurde. Was er een zoektocht naar hem op gang? Had de pers het verhaal opgepakt? Hoe zou Maria er aan toe zijn? En hoe zou het met Saco en Goof zijn? Alweer herinnerde hij zich hoe ze waren neergeschoten of -geslagen. En opeens welde de woede in hem op. Dat Step Bikkers en zijn bende hem hadden ontvoerd was één ding, maar zijn onschuldige vrienden zo behandelen, dat was volstrekt onacceptabel! Vincent besefte opeens dat hij zich onmogelijk gewonnen kon geven. Niet hier en niet nu! Zelf was hij geen heilige geweest, maar Step Bikkers was het pure kwaad! En hij moest alles in het werk stellen om hem af te stoppen!

Vervuld door die nieuwe gedachte stond Vincent op van zijn brits en begon door de koelcel te ijsberen. Hij bleef staan bij de deur van de koelcel en probeerde iets te zien door die smalle spleet waardoor het licht drong en die was ontstaan omdat de deur niet meer helemaal goed sloot. Zou Sjak zich daar bevinden, zijn bewaker?

Van de vorige keren dat hij buiten de koelcel was geweest wist hij dat die aansloot op een kleine berging, waar een wrak tafeltje en een paar stoelen stonden. Zou Sjak op één van die stoelen zitten? Hij probeerde het voor zichzelf te visualiseren. Minuten lang bleef hij zo zitten en bleef zijn geest leeg. Hij deed nóg meer zijn best, alsof zijn leven ervan afhing. En uiteindelijk begon de mist enigszins op te klaren en zag hij wat: daar zat Sjak; met de benen omhoog op een leeg kratje Jupiler, in een magazine te bladeren. Hij haalde enkele keren zijn neus op en moest opeens hard niesen. En dat zag Vincent niet alleen, maar hóorde hij ook! Tot zijn opwinding begreep Vincent dat de beelden die hij had gezien, niet gefantaseerd waren, maar heel echt!

Hij zakte neer op zijn hurken en probeerde te begrijpen wat er gebeurd was. Hij had wel eens vaker van dit soort visioenen gehad van iets dat hij graag wilde zien. Maar hij had er nooit zoveel aandacht aan besteed. Het was gewoon zijn levendige fantasie, toch? Maar wat nou als dat 'lucide', of helder zijn, waar mevrouw Waller het altijd over had gehad, ruimer geïnterpreteerd moest worden, dan hij steeds had gedacht? Wat nou als hij echt, als hij flink moeite deed, als het ware 'om een hoekje' kon kijken?

Hij richtte zijn aandacht weer op die spleet in de deur en concentreerde zich opnieuw. Het leek nu bijna nog meer moeite te kosten, maar eindelijk zag hij Sjak weer. De man zat nu vooroverbogen over tafel het magazine te lezen. Hij knorde tevreden en toen Vincent beter keek, merkte hij dat het een pornoblaadje was. In een obscene gebaar zat Sjak zichzelf in zijn

kruis te betasten.

Vincent probeerde nu Sjak nog beter te zien: te zien op een manier zoals een Lucide dat doet, maar hij zag niets. Nog niet eens de contouren van die boom, laat staan het eekhoornholletje.

Vincent zakte teleurgesteld achterover. Minuten lang bleef hij zo zitten en hij voelde zich verslagen. Maar opeens viel hem de gedachte in dat het misschien hielp als hij heel even, al was het maar kort, Sjak van nabij meemaakte, hem kon aanraken. Opgewonden werkte zich zittend wat naar achteren en zonder nog langer na te denken riep hij: “Hé!” Hij herkende bijna zijn eigen stem niet; zo schor en schel klonk die.

“Help!”, riep hij nog een keer, “Help!”

Er klonk gestommel achter de deur; “Wat moet je?”, vroeg Sjak.

“I-ik heb kramp in mijn been”, riep Vincent het eerste dat hem in viel. Hij probeerde een ijselijke schreeuw van pijn te slaken.

Er klonk gegrom en geratel van kettingen. Daarna zwiepte de deur naar buiten toe open. Sjak staarde hem woedend aan: “Kràmp? Ben je nou met me aan het fokken?”

Vincent hield, nog steeds gezeten op de vloer, één gestrekt been omhoog en probeerde zijn stem gepijnigd te laten klinken: “Help me dan toch!”

Sjak schudde geïrriteerd zijn hoofd en leek te overwegen wat hij moest doen. Ten slotte stapte hij naar voren en pakte ruw Vincent’s schoen en drukte die naar achteren.

“Hoe kun je nou kràmp hebben, man?”, zei Sjak geïrriteerd. Vincent gromde alleen maar iets, maar focuste al zijn aandacht op de man met wie hij nu fysiek contact had. En dan de echte Sjak, niet alleen zijn lijf of zijn lichamelijke aanwezigheid, maar héél zijn wezen! En hij probeerde alles van hem zo goed mogelijk te zien en te onthouden.

Sjak liet zijn voet los en Vincent’s been viel op de vloer, “Zo, en nu ophouden met dit gedonder! De volgende keer ben ik niet meer zo vriendelijk!” Zonder een antwoord af te wachten, stapte hij de koelcel uit. Het geratel van kettingen bewees dat hij de deur weer grondig af sloot.

Vincent werkte zich ademloos overeind en drukte zich weer gehurkt tegen de spleet in de deur. Hij probeerde wanhopig om het beeld van Sjak niet te verliezen. En wéér probeerde hij zijn bewaker te zien; die wederom op zijn stoel was neergezakt en het blaadje weer had open geslagen. Maar tot zijn teleurstelling leek hij geen steek verder te zijn gekomen; hij zag alleen maar mist.

“Domme jongen, je moeten kijken! Weet je niet hoe je dat moet doen, of zo, kijken? Écht kijken!”, hoorde hij de stem van mevrouw Waller, zoals ze tegen hem gesproken had als ze oefenden, in die begintijd.

Hij probeerde te doen wat ze bedoeld had en niet meer zozeer te zien, maar te observeren: nog veel dieper en grondiger. Hij bracht de herinnering naar voren hoe Sjak’s ‘wezen’ er uit had gezien en opeens zag hij het opnieuw. Vincent bewoog snel naderbij en ving opeens allerlei dingen op: hij heette Jacques Villefort, was kind uit een gezin van zeven, geboren in Tiel in de Molukse gemeenschap. Gebroken jeugd, drugs, misdaad. De motorbende als een laatste reddingsboei.

Vincent drukte zich opgewonden tegen de deur en probeerde zich nóg beter te concentreren, nòg beter te zien. Er vielen nog meer dingen in: Sjak was vroeg in de veertig, had alleen een op-en-af vriendin. Maar hij zocht naar die opening in de verdediging die iedereen heeft; die zelfs hij zelf had, zelfs Step Bikkers waarschijnlijk. Maar hoe ingespannen Vincent ook zocht; hij vond niets. Steeds als hij even iets meende te herkennen van een

opening, verdween die weer. Vincent herinnerde zich hoe makkelijk het was geweest met Carlo, die vijftienjarige knul: zijn eerste slachtoffer. Hij was een open boek, zijn poorten stonden wijd open. Hoe kon het nu dan zo moeilijk zijn? Step Bikkers moest zijn onderdanen heel goed geconditioneerd hebben!

Vincent probeerde zich voor de geest te halen hoe hij zèlf zijn verdediging organiseerde. Het was niet in woorden uit te drukken, maar het was iets als het continu veranderen van je frequentie. Maar misschien wel het steeds weer aanpassen van de code van je kluis wel een betere metafoer. Wat nou als Bikkers zijn onderdanen ook zo had geprogrammeerd? En dat daardoor het 'eekhoornhol' steeds maar heel kort op één plaats bleef, voor dat zich weer verplaatste?

Vincent probeerde Sjak nog scherper te stellen voor zijn geestesoog. De man was seksueel opgewonden geraakt door de plaatjes in het blaadje, maar Vincent besteedde daar geen aandacht aan. In plaats daarvan probeerde hij zich te concentreren op de opening die er moest zijn. En tot zijn opwinding zàg hij er één, maar heel even, nog geen seconde. Hij verplaatste zijn blikveld en nu zag hij er weer één, en heel kort erna op een plek daar niet al te ver vandaan. Vincent bleef zich focussen op deze plek en na enige tijd gebeurde precies hetzelfde: weer heel even op dat ene punt en daarna heel kort op dat andere. Vincent's hart bonsde opeens in zijn keel: hij begreep het opeens: de openingen wisselden volgens een vast patroon dat zichzelf herhaalde! Voor een Lucide die dit niet wist, was dit bijna onmogelijk te doorgronden, maar Bikkers zelf had hiermee nog steeds een achterdeurtje om zelf wèl nog steeds binnen te dringen in zijn onderdaan.

"Nu heb ik je!", gromde Vincent en hij concentreerde zich weer. Na een volgend rondje concentreerde hij zich volledig op dat tweede punt. En toen de cyclus terug was op het eerste punt zette hij zich schrap om te springen en... sloeg precies op het juiste moment toe...

"Zo, je hebt wel een heisa veroorzaakt, Vincent Vegelij", zei Step Bikkers, meteen nadat Vincent ruw op de stoel was neergezet tegenover de man die hem had ontvoerd. Vincent keek rond en zag tot zijn ongenoegen dat er zich nu zelfs vijf onderdanen van Step Bikkers in de ruimte bevonden. De nieuwe aanwezige was een magere vrouw met een slap blond kapsel en een even kille blik in de ogen als Bikkers zelf.

"Dus je weet eindelijk mijn volledige naam", probeerde Vincent zo kalm mogelijk te zeggen.

Bikkers zuchtte; "En meer, veel meer. Jonge it-ondernemer? Eén van de oprichters van GetIt, hè? Multimiljonair ook? Een vriendje van je heeft een fortuin uitgelooft voor de gouden tip. En op tv is je bakkes niet weg te slaan. Iedereen denkt dat je om je geld ontvoerd bent."

"Oh? Niet om mijn goede looks?", Vincent probeerde het zo luchthartig te zeggen. Maar intussen brandde de vraag op zijn lip hoe het met Saco en Goof was.

Bikkers boog zich over de tafel die tussen hun stond, "Je zielige makkeltje was ook heel aandoenlijk, Maria nog wat? Heel interessant, je hebt haar heel grondig... hoe zal ik het zeggen: getraind?"

"Geconditioneerd, zou ik het noemen", beet Vincent hem toe, die zich opeens heel boos voelde. Hij dacht precies te weten wat Bikkers insinueerde: dat zij allebei precies hetzelfde waren en deden.

Bikkers hief zijn handen, "Ik gebruik niet van zulke dure woorden... Nooit de mavo afgemaakt."

Vincent boog zich nu ook over de tafel en snauwde: “Kom eens ter zake, wat wil je nou eigenlijk?”

Bikkers mond verbreedde zich in een gemene glimlach: “Zo, wordt meneertje pissig? Laat me je gerust stellen: ik weet inmiddels genoeg. Ondanks die miljoentjes en die dure vriendjes van je, ben je niets. Een eenling, een vlieg op de muur en ik weet nu zeker dat ik je zonder problemen kan vermorzelen en...”

“Doe je best”, onderbrak Vincent hem.

“... en me aan je kan voeden!”, maakte Bikkers zijn zin af.

Vincent keek hem verbaasd aan. ‘Voeden’? Hij kreeg opeens onwillekeurig het beeld voor zich van hoe Charles de Commenay zijn lippen op de stervende Imogen Waller had gedrukt. Een nieuw besef bevond zich op de rand van zijn gezichtsveld.

“Oh, je weet dat niet, hè?”, vroeg Bikkers, die hem onderzoekend aan keek, “Je wéét het gewoon niet!” Hij stond op van zijn stoel en sloop als een roofdier om de tafel heen. Hij knikte heel kort en meteen werd Vincent hard van achter beetgepakt door ‘Tattoo Bob’ en overeind getrokken. Er flitste opeens vlindermes in de hand van Bikkers.

Dit was het moment, begreep Vincent en hij klikte zo hard mogelijk met zijn tong; het signaal dat hij geprogrammeerd had. In zijn ooghoeken zag hij hoe Sjak opeens een pistool vast had en de blonde dame pardoes door het hoofd schoot. Ze sloeg tegen de grond alsof ze was geraakt door een goederentrein. Op hetzelfde moment stapte de man met de paardenstaart naar voren; hij heette Sjon wist Vincent inmiddels. Hij had een wapenstok in de handen, misschien wel dezelfde als waarmee Goof was geslagen, en die kerel met die woeste baard hard tegen zijn hoofd. De Baard ging zwaar neer.

Step Bikkers keek met een verbijsterde blik om zich heen naar deze plotselinge explosie van geweld en mompelde: “Onmogelijk... Dit...”. Vincent kon het niet nalaten vergenoegd te grijnzen. Dat had de baas van deze motorbende toch niet zien aankomen: dat twee van zijn onderdanen waren overgenomen door hèm, zijn vijand!

Nadat het Vincent was gelukt om bij Sjak binnen te dringen en hem had gedwongen de koelcel te openen en binnen te gaan, had hij Sjak hier verder helemaal geconditioneerd. En daarna had hij Sjak zijn kompaan Sjon laten ophalen en hem dezelfde behandeling gegeven. Misschien had Vincent daarna met hun hulp kunnen ontsnappen als een dief in de nacht, maar hij had begrepen dat hij maar op één manier dit verhaal kon beëindigen. En daarom had hij gewacht op dit moment; de apotheose.

Vincent werd hard naar achteren getrokken door Bob naar een hoek van de kamer, blijkbaar om hem te gebruiken als een schild. Intussen had Bikkers zich omgedraaid naar Sjak, dreigend met zijn mes voor zich. Maar Vincent wist precies waar de bendeleider ècht mee bezig was nu: proberen de controle weer over te nemen. En dat moest hij niet laten gebeuren! Zonder omhaal schoot Sjak twee keer: één kogel in allebei de benen van Bikkers. Die viel verbijsterd op de vloer en liet het mes uit zijn handen vallen.

Intussen was verderop Sjon slaags geraakt met Baardo, die ondanks een hevig bloedende hoofdwond, toch weer was opgekrabbeld.

Bikkers draaide zich liggend op de grond naar Vincent en Bob toe en gromde met een volledig onmenselijke stem: “Maak hem af, nu!”

Vincent merkte hoe Bob heel even zijn greep op hem liet verslappen -misschien om ook een mes te pakken?- en probeerde zich los te wringen. Maar zijn belager was veel te sterk.

Wanhopig keek Vincent op en zag hoe Sjak zijn pistool weer richtte, maar nu op hem. Twee kogels werden afgevuurd en heel even wist Vincent zeker dat hij zelf geraakt werd. Maar toen werd hij opeens losgelaten en zakte achter hem het lijk van Bob als een zak aardappelen op de vloer. In een flits zag hij twee gapende smeulende gaten waar eerst een getatoeëerd gezicht had gezeten. Vincent tastte naar de zijkant van zijn hoofd en voelde in het opwellende bloed dat een kogel een stukje van zijn oor moest hebben weggerukt.

Maar een enorm lawaai deed hem alweer opkijken. Baardo was zojuist met heel veel kracht tegen een glazen kruidenierskast gegooid en ging zwaar neer. Sjon, inmiddels zelf ook bedekt onder het bloed, en niet alleen dat van zijn tegenstander: dat wist Vincent zeker, deed enkele snelle stappen op hem toe, hief zijn wapenstok en liet die met een duizelingwekkende kracht neerkomen op de kop van Baardo. Die kraakte zichtbaar open en heel even moest Vincent moeite doen niet te kokhalzen.

Hij wendde zijn blik snel af en zag dat Sjak inmiddels zijn voormalige baas van achter had vastgepakt en overeind had getrokken. Vincent pakte snel het vlindermes van de man van de grond en stapte op zijn vijand toe.

“Jij klootzak!”, siste Step Bickers woedend, met letterlijk het schuim op zijn lippen. Hij probeerde zich wanhopig los te trekken, maar Sjak gaf geen krimp.

“Wat zal ik zeggen?”, hijgde Vincent, het mes wegend in zijn hand, “Boontje komt om zijn loontje? Maar ik zal je een verdere preek besparen!” Hij stapte toe en dreef het mes diep in het lijf van Bickers, op de plaats waar hij diens hart vermoedde. Hij draaide het mes rond. De man verstijfde en staarde hem met een ziedende blik aan. Vincent deed nog een stap naderbij en pakte met beide handen de massieve kop vast van zijn tegenstander. Hij siste: “Laat nu maar eens zien wat je bedoelde met dat voeden!”

Step Bickers siste woedend iets onverstaanbaars en er kwam bloed uit zijn mond. Maar toen draaide zijn ogen in hun kassen en een moment later blies hij zijn laatste adem uit. Vincent registreerde het bijna afwezig en bleef zijn hoofd vasthouden, wachtend op wat er zou gebeuren.

En toen voelde hij het...

Wordt vervolgd